

GEVANGENE

HarperCollins Young Adult
Ook verkrijgbaar van Aimée Carter:

Goddess Test

- De Godinnentest
- De Godinnenjacht (internetverhaal)
- De Godinnenwraak
- Het Godinnenoffer

Blackcoat Rebellion

- Marionet
- Gevangene

GEVANGENE

Aimée Carter

Vertaling Sandra C. Hessels

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2014 Aimée Carter

Oorspronkelijke titel: *Captive*

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Harlequin (UK)

Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey

Omslagbeeld: Bioraven/Shutterstock; RedGreen/Shutterstock

Foto auteur: onyonet photo studios

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zuthpen

ISBN 978 94 027 0960 5

NUR 285

Eerste druk juli 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Carli Segal en Veronica O'Neil

Vervagen

Ergens vlakbij zat Benjy op me te wachten.

Ik voelde zijn starende blik terwijl ik een rondje maakte door de balzaal van Somerset en elk nieuw gezicht begroette met een glimlach die steeds lastiger op zijn plek te houden was. Iedereen verdrong zich om me heen, wedijverend om een paar tellen aandacht, al wisten we allemaal dat ze puur waren gekomen vanwege mijn naam en gezicht. Ik was Lila Hart, het nichtje van de minister-president van de Verenigde Staten en een van de weinige mensen in het land met een VII in haar nek. In een zaal vol mensen met rang VI maakte me dat machtiger dan alle genodigden.

Maar het ging mij niet om de macht of de roem. Als ik mijn zin had gekregen, had ik nu met Benjy in mijn suite gezeten, om te genieten van elk moment waarop we even samen konden zijn. In plaats daarvan moest ik mijn verjaardag vieren in een grote zaal met wat zogenaamd mijn beste vrienden waren, langs wie ik werd rondgeleid aan de arm van mijn verloofde, die ik niet eens echt aardig vond, laat staan dat ik van hem hield.

Alleen was het niet mijn verjaardag. Dit waren niet mijn zogenaamde vrienden. En Knox Creed was al helemaal niet mijn verloofde.

Want mijn naam was niet Lila Hart. Ik was Kitty Doe, en op

mijn daadwerkelijke zeventiende verjaardag, afgelopen september, werd ik ontvoerd door de minister-president en chirurgisch getransformeerd tot zijn verwende, rebelse en zogenaamd overleden nichtje, zonder dat ik daar iets over te zeggen had. Hij gaf me vervolgens de keus: doen alsof ik Lila was, of een kogel tussen mijn ogen. Ik was niet achterlijk, en ook al moest ik er alles voor opgeven wat me dierbaar was, ik had ervoor gekozen om te blijven leven – en te vechten. Drie maanden later, nadat ik ontelbaar veel politieke samenzweringen en dingen had ontdekt die geheim hadden moeten blijven, bevond ik me hier, met Knox die mijn arm stevig vasthield en me meevoerde door een menigte mensen die me zouden vermoorden als ze er ooit achter kwamen wie ik werkelijk was.

Met een kwade blik keek ik naar hem op terwijl ik op subtiële wijze mijn arm uit zijn greep trachtte te bevrijden, maar hij liet niet los. Het kon me niet schelen dat hij knap en lang was, met donker haar en nog donkerdere ogen, of dat de meeste meisjes er alles voor over zouden hebben om in mijn schoenen te staan. Zij werden niet onderworpen aan zijn onafgebroken instructies over hoe je een meisje moest imiteren aan wie je een hekel had. Zij hoefden niet te doen alsof ze van hem hielden ten overstaan van het hele land, terwijl we de meeste dagen constant ruzieden.

Bovendien was ik dolgelukkig met het vriendje dat ik al had; een vriendje met zo oneindig veel geduld dat hij nu al meer dan een uur zat te wachten tot ik me zou excuseren. Als ik daar niet snel iets op bedacht, zou de avond een heel stuk minder plezierig eindigen voor ons allemaal.

‘We hadden een afspraak,’ fluisterde ik, dicht naar Knox toe gebogen zodat alleen hij me kon horen. ‘Ik zou een paar uur lang doen wat er van me gevraagd werd, en dan mocht ik om negen uur weg. Het is nu al bijna elf uur.’

‘Sommige plannen veranderen nu eenmaal,’ zei hij, zijn vingers nog wat strakker rond mijn elleboog klemmend. Ook al sprak hij tegen mij, zijn blik gleed de balzaal rond. ‘Ontspan je. Doe je best om het leuk te vinden.’

De weinige momenten waarop ik het echt naar mijn zin had gehad de afgelopen maanden, waren tijdens die gestolen ogenblikken met Benjy. ‘Lila zou nooit zo lang zijn gebleven. Elke minuut die ik blijf rondhangen, maakt me verdachter.’

‘Ik weet het,’ zei hij zacht, licht gebukt om met zijn lippen langs mijn oor te strelen. De hitte van zijn adem wees me er nog eens op hoe koud het eigenlijk was in de balzaal, en ik huiverde in mijn ragnijne zijden jurkje. ‘Maar soms moest zelfs Lila dingen doen die ze niet leuk vond. Opgelet.’

Ik draaide me net op tijd om en zag een gezette man op ons af komen: minister Bradley, een van de twaalf ministers van de Unie, die direct onder de minister-president vielen. Ik kende weinigen van hen van gezicht, maar de krulsnor van minister Bradley stond op mijn netvlies gebrand, en ik kreeg telkens weer kippenvel als hij in de buurt was.

‘Lila, lieve kind, je ziet er adembenemend uit.’ Hij boog zich naar voren om zijn droge lippen op mijn wang te drukken; het kostte me elk greintje wilskracht om niet te rillen. ‘Na wat je allemaal hebt meegemaakt, had ik verwacht dat je wellicht minder...’ Hij maakte een vaag handgebaar en liet zijn blik rusten op mijn borst.

Dit keer deed ik geen moeite om een glimlach te produceren. ‘Minister Bradley. Het verbaast me u hier te zien. Ik dacht dat uw vrouw ziek was.’

Hij grinnikte, maar wendde zijn ogen geen moment af. ‘Ja, ach ja. Ik zou nooit een kans laten schieten om jouw knappe gezichtje te zien.’

‘In dat geval kunt u uw blik wellicht beter iets hoger richten,’ zei ik.

Minister Bradley kleurde meteen vuurrood.

‘Het spijt me, minister,’ zei Knox vlug, waarna hij zijn arm door de mijne haakte. ‘Lila heeft vanavond iets te veel gedronken. Als je het niet erg vindt, lieveling, dan zou ik je graag even onder vier ogen spreken.’

Hij nam me mee. Ik had mijn glas champagne nog steeds in mijn hand; we wisten allebei dat ik geen slok had genomen. Ik kon het me niet veroorloven om te drinken, niet nu ik mijn hoofd erbij moest houden om deze avond te overleven.

Knox leidde me tussen de ministers en hun gezinnen en een aantal van de prominentste mensen met rang VI in Washington DC door naar een tafel vol eten en stoffen servetten die tot pauwen waren gevouwen. Mensen die daar in de buurt rondgingen kwamen meteen op ons af, maar Knox wierp hun een blik vol venijn toe, waarna ze weer maakten dat ze wegkwamen.

‘Je weet hoe belangrijk vanavond is,’ zei hij zacht toen we eenmaal alleen waren. Hij overhandigde me een klein bordje van een stapel aan het uiteinde van de tafel. ‘Denk je echt dat het er gemakkelijker op wordt als je minister Bradley recht in zijn gezicht beledigt?’

‘Hij staaarde naar mijn décolleté,’ zei ik. ‘Waarom verwacht je van mij dat ik dat glimlachend toesta, terwijl Lila –’

‘Het kan me op dit moment weinig schelen wát Lila zou hebben gedaan,’ zei hij. ‘Ik verwacht dat je geen scène schopt ten overstaan van een van de machtigste ministers van de Unie, niet nog een vijand maakt die we beslist niet kunnen gebruiken.’

‘Iedereen hier is de vijand.’ Ik draaide me weg en begon mijn bordje vol te laden met minihapjes.

‘Ik niet.’

Ik aarzelde, met mijn hand vlak boven een stukje roze cake. Ik was hier omdat ik Knox meer vertrouwde dan de meeste anderen, al was ik er op sommige dagen niet zo zeker van of hij nou zoveel om mij gaf; hij had me gewoon nodig. ‘Als je niet wilt dat ik je zie als een vijand, behandel me dan niet de hele tijd als een gevangene.’

Hij zuchtte. ‘Dat zou niet hoeven als jij eens ophoudt te doen alsof je niet weet hoe je je in het openbaar dient te gedragen. We doen dit nu al maanden. Je moet de regels zo onderhand wel kennen.’

‘Hoe dan? Je verandert ze de godganse tijd!’ Op de tafel naast ons zag ik kleine reepjes steak in bladerdeeg, en het water liep me in de mond. Ik had sinds oktober geen rood vlees meer gegeten. Daar was ik inmiddels bijna aan gewend, maar er waren dagen waarop ik mijn rechterarm zou opofferen voor een cheeseburger. En vandaag was zo’n dag.

Als er toch bladerdeeg omheen zat, zou niemand het merken, besloot ik. Ik schuifelde iets dichterbij de tafel toe, dimde het geluid van de preek die Knox me op dat moment in mijn oor fluisterde en pakte heel onopvallend een van de bladerdeegpakketjes op. Eén hapje maar. Ik hoefde maar één klein hapje.

Ik hield het een centimeter voor mijn mond toen Knox’ vingers zich rond mijn pols sloten. ‘Lila, lieveling, daar zit rood vlees in.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg ik onschuldig. Ik probeerde tegelijkertijd mijn hand los te wurmen, maar zijn grip was te stevig.

‘Heel zeker.’

Ik liet het bladerdeeghapje op zijn bord vallen, waarmee ook mijn laatste restje geduld verdween. ‘Als je me dan nu wilt excuseren, ik moet plassen.’ En Benjy zoeken voor hij het helemaal opgeeft, dacht ik.

‘Je moet je even opfrissen,’ verbeterde Knox me op lage toon.

‘Minister Bradley staart naar me alsof ik een lekker hapje ben,’ zei ik. ‘Ik. Moet. Plassen.’

Zonder waarschuwing draaide Knox me half rond, en hij trok me mee naar een zijkamer in de buurt. Zijn vingertoppen priemden in mijn arm en hij zei geen woord totdat we over de drempel waren. ‘Besef je wel wie er allemaal zijn?’

Ik wierp een blik over zijn schouder de zaal in. Nu wij er niet meer stonden, was het buffet opeens het populairste hoekje van de zaal. De ministers, hun gezinnen en de klevigste strebers in het District of Columbia kwamen meteen weer in de buurt staan, in afwachting van onze terugkeer. Allemaal hadden ze een VI in hun nek getatoeëerd staan, de hoogste rang die er te behalen viel als resultaat van een geschiktheidsexamen dat iedereen op zijn zeventiende verjaardag aflegde. Hetzelfde symbool dat de rest van je leven dicteerde, inclusief je baan, de plek waar je zou wonen, hoeveel kinderen je mocht krijgen en hoe oud je zou worden. Die VI beloofde oneindig veel privileges en een plekje boven aan de sociale hiërarchie. De III die onder mijn VII verborgen zat, verzekerde me van een plekje in de rioleringschoonmaakploeg voor de komende vier decennia, mits ik erin slaagde zo lang in leven te blijven met de schamele middelen die de gulle overheid me had toegekend. ‘Ja, hoor. Elke parasiet uit Washington is present.’

‘Zo is het genoeg.’ Knox keek me woedend aan; zijn zorgvuldig in stand gehouden masker verdween op slag. Hij sloot de deur. ‘Je kunt het spelletje braaf meespelen, of je mag aan Daxton gaan uitleggen hoe het komt dat het hele land opeens je ware identiteit kent. Want die mensen in de zaal zijn niet achterlijk, ook al denk je misschien van wel. En als jij blijft praten zoals je nu doet, dan komen ze er vanzelf wel achter. De keuze is aan jou.’

‘Het enige waardoor ze iets zullen gaan vermoeden, is als ik me gedraag alsof ik het hier reuze naar mijn zin heb en doe alsof het me ook maar iets boeit,’ zei ik. Mijn nepnagels prikten diep in de huid van mijn handpalmen. ‘Lila zou nooit zo lang zijn gebleven.’

Knox trok een grimas. Hij wierp een blik op de deur, deed een stap naar me toe en sprak op lagere toon: ‘Dat weet ik, Kitty. En het spijt me ook echt. Maar als we er nu vandoor glijpen, zal iemand naar ons op zoek gaan, en dat is wel het laatste wat we vanavond kunnen gebruiken. Begrijp je dat?’

‘Dan had je dat meteen moeten zeggen en er niet zo’n stom spelletje van moeten maken,’ zei ik. ‘Ik ben niet helemaal onredelijk, hoor. Als je me zoiets nou van tevoren vertelt –’

‘Ik vertel je zoveel ik kan.’

‘Je behandelt me als een voorwerp, Knox. In die balzaal ben ik een soort rekwisiet voor je.’ Ik schudde mijn hoofd, niet zeker of ik kwaad moest worden of in huilen moest uitbarsten. Het enige wat ik wilde, was naar boven gaan en alleen zijn met Benjy. Met de enige op de hele wereld die nog wel iets gaf om de persoon die achter Lila’s gezicht schuilging.

‘Je bent geen rekwisiet,’ zei Knox nu op een vriendelijkere toon. ‘Ik probeer ons allebei te beschermen. Wat wij doen, hoe gevaarlijk het ook is... het is wel het juiste. Dat weet je zelf ook. Verpest het nou niet omdat het vanavond even tegenzit.’

Ik voelde een pijnlijke brok in mijn keel. Ik slikte. We hadden nu al een maand onenigheid, al vanaf het moment waarop ik had ingestemd de rol van Lila te blijven spelen. In eerste instantie had ik die keuze niet eens gekregen. Daxton Hart, de minister-president, had me in een nachtclub bij een veiling aan de haak geslagen, buiten bewustzijn gebracht, en toen ik twee weken later weer wakker was geworden, was ik tot de ontdekking gekomen dat ik op chirurg-

gische wijze was getransformeerd – gemaskeerd, noemde hij het – om als twee druppels water te lijken op zijn nichtje, Lila Hart. Hij had haar in het geheim laten ombrengen omdat ze een opstand tegen hem leidde, en het was zijn bedoeling dat ik haar plaats innam en die opstand de kop indrukte.

Dankzij Knox was Lila echter nog in leven en zat ze ondergedoken. En ik? Ach ja, ik bleek er nogal wat moeite mee te hebben om toe te moeten kijken hoe de overheid mensen afslachtte van wie ik hield, zonder iets te doen.

Dat was de enige reden waarom ik had ingestemd te blijven toen Knox me dat drie weken geleden vroeg, na een zeer uitputtende dag. Augusta Hart, Daxtons moeder en de ware ijzeren hand die het land in zijn greep hield, had namelijk niet alleen Lila en mij getracht te vermoorden, maar ook Benjy. Dat was haar niet gelukt; in plaats daarvan had ik zes kogels in haar lijf gepompt. Nu Lila ernstig gewond was, was het aan mij om me voor haar te blijven uitgeven tot iemand de minister-president kon uitschakelen.

En dat was helaas gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik had het een keer geprobeerd en had gefaald, met als gevolg dat Daxton lang genoeg in coma had gelegen om die ergste confrontatie niet mee te hoeven maken. Toen hij was ontwaakt, deed hij alsof hij was vergeten dat ik Lila niet was, maar het bleek dat we allebei nog precies wisten hoe de vork echt in de steel zat. Voor deze mensen was ik niemand. Ik was opgegroeid in een jeugdhuis vol Extra's, kinderen van ouders die al een kind hadden en er niet meer mochten krijgen – een leven verder verwijderd van dat van een VII kon je bijna niet bedenken. Het was niet het meest luxe leventje, maar destijds kon ik in elk geval een cheeseburger krijgen zonder erom te hoeven smeken. En destijds had ik precies geweten wie ik was. Hoe langer ik me voordeed als Lila, hoe minder ik mezelf nog herkende.

‘Denk je dat je het nog een uurtje kunt volhouden?’ zei Knox, zijn armen over elkaar geslagen voor zijn brede borst.

‘Eén uur,’ mompelde ik. Ik probeerde me over mijn frustraties heen te zetten. Knox had gelijk, ik wist precies waar ik aan begonnen was, en me vriendelijk opstellen tegenover de ministers vormde daar een onderdeel van. ‘Maar dan mag Benjy vanavond na de bijeenkomst bij me blijven.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Je weet wat de risico’s zijn.’

‘Ik zal doen alsof ik de nacht in jouw suite doorbreng. Dan kun je iedereen vertellen dat het de beste seks van je hele leven was –’

‘Het zou eerder de beroerdste ooit zijn.’

Met mijn hak schopte ik tegen zijn scheenbeen. ‘Je bent vanavond een regelrechte klootzak.’

Hij vloekte en wreef over zijn been. ‘En jij hebt straks jouw dood en die van je vriendje op je geweten, als je niet –’

Er werd aan de deurkruk gerammeld. Zonder enige waarschuwing drukte Knox me tegen de muur. Zijn vingers verdwenen in mijn stroblonde haar, zijn lippen vonden de mijne en hij kustte me met een brandend verlangen waaraan ik niet kon ontsnappen. Ik verzette me niet. Ik was liever af en toe genoodzaakt om hem te zoenen dan dat er iemand binnenkwam terwijl we over mijn ware identiteit spraken – of erger nog: over de opstand tegen de regering die we gezamenlijk leidden.

De deur ging open.

Ik maakte me los van Knox en deed mijn best om er zo geeneerd mogelijk bij te kijken. ‘We waren eventjes bezig, dus als je het niet erg vindt –’

Ik hield op met praten; ik kreeg even geen lucht. Zelfs nadat ik twee maanden lang bijna dagelijks met hem geconfronteerd was, sloeg mijn hart nog steeds een slag over wanneer ik weer oog in oog

stond met minister-president Daxton Hart. En dan niet op een prettige manier.

Zijn dreigende verschijning vulde de deuropening. Hij had zijn borstelige wenkbrauwen opgeheven in verbazing. Ze kregen steeds meer een peper-en-zoutkleur, passend bij zijn donkere haar dat bij de slapen al grijs werd. ‘Mijn verontschuldigen. Het was niet mijn intentie om jullie te storen,’ sprak hij zeer gladjes. ‘Lila, lieverd, je gasten wachten ongeduldig tot je terugkomt.’

Ik ontmoette zijn starende blik. Zijn donkere ogen boorden zich in de mijne, en een ogenblik lang knipperden we allebei niet. Knox had geen idee dat de minister-president precies wist wie ik was. Daxton had dat geheim op meesterlijke wijze weten te bewaren, en hij had zich slechts in de kaart laten kijken tijdens Augusta’s begrafenis, om mij angst in te boezemen opdat ik zou gehoorzamen. Daarin was hij niet geslaagd. Dit was ons stiekeme spelletje blufpoker, en ik zou niet de eerste zijn die wegkeek.

‘We voegen ons over enkele minuten weer bij de rest, meneer,’ zei Knox. Eventjes had ik bijna medelijden met hem. Hij was de enige in deze ruimte die niet precies wist wat er speelde. Ik had hem moeten vertellen dat Daxton zich alles kon herinneren; dat gesprek had ik meteen met hem moeten hebben na de begrafenis. Maar ook al vertrouwde ik hem meer dan alle anderen, ik vertrouwde hem niet volledig, en daarom had ik gearzeld en me vooral beziggehouden met mensen toespreken en oproepen om de Blackcoats, de Zwarte Rebellen, te steunen. Uiteindelijk was er meer tijd verstreken, en ik wist dat hij er niet al te best op zou reageren – misschien wel zo heftig dat we het niet meer te boven zouden komen. Dus had ik geheel egoïstisch besloten de waarheid voor me te houden en uit te spelen als troefkaart wanneer ik die het hardst nodig zou hebben. Of helemaal niet.

Al wist Knox één ding wel, iets wat ik Daxton tijdens de begrafenis had laten merken toen ik opnieuw mijn vingers over de VII in zijn nek had laten gaan en de V had gevoeld die eronder verborgen lag, zodat hij wist dat ik het wist: ik was niet de enige Hart die gemaskeerd was. Het enige verschil tussen hem en mij was dat ik nog steeds onder de duim werd gehouden. Na Augusta's dood had de man die zich voordeed als minister-president Daxton Hart niemand meer die hem ervan kon weerhouden te doen waar hij zelf zin in had, inclusief iedereen vermoorden die hem ook maar een strobreed in de weg legde. En aangezien iedereen om wie ik gaf daar nogal de neiging toe had, was het al snel persoonlijk geworden.

‘Eén minuut.’ Daxton hief een vinger op voor extra nadruk. ‘Ik zou het zeer jammer vinden als je de grote verrassing speciaal voor je verjaardag zou missen, Lila.’

Ik dacht er liever niet bij na wat hij voor me had verzonnen, maar wist toch een glimlach te forceren. ‘Eén minuutje.’

Zodra hij de deur achter zich had dichtgetrokken, boog ik naar voren om in Knox' oor te fluisteren: ‘Hoe komen we hier weg zodat we naar de bijeenkomst kunnen? Hij zal me geen moment uit het oog verliezen.’

‘Laat dat maar aan mij over,’ fluisterde Knox, met een knipoog erachteraan. Hij deed een stap naar achteren, kamde met zijn vingers door zijn haar en streek zijn zwarte shirt en broek glad.

Ik trok mijn korte paarse jurkje verder omlaag. Drie maanden geleden zou ik niet hebben geloofd dat ik ooit iets van zijde zou mogen aanraken, laat staan de ene zijden jurk na de andere zou mogen dragen die speciaal voor mij op maat was gemaakt. Maar hoe mooi de inhoud van mijn kledingkast ook was – en de schoenen, het eten, de luxe waar ik als een III niet eens over had durven

dromen – het was het niet waard om mijn leven op het spel te zetten door me voor te doen als Lila. En het was het al helemaal niet waard om ook Benjy's leven in gevaar te brengen door hem hierbij te betrekken.

Ik vloekte. Benjy wachtte nog steeds op me. 'Ik zou heel eventjes naar Benjy toe gaan...'

'Je ziet hem na de bijeenkomst vanzelf.' Knox veegde een losse pluk van mijn haar achter mijn oor. 'Hoe vervelend vanavond ook uitpakt, Kitty, doe geen domme dingen. Ik meen het. Het is het niet waard om wegens een klein verzetje naar Elders gestuurd te worden, dat weet je best.'

Ja, dat wist ik inderdaad. 'Benjy en ik. De hele nacht, in jouw suite.'

'De hele nacht, zolang ik er maar niks van hoef te horen.' Hij grijnsde en deed de deur weer open.

Er klonk een applausje toen we ons arm in arm weer onder de menigte VI's begaven, en diverse mensen die ik niet herkende kwamen op ons af met een drankje in hun hand. Ik bereidde me voor op nog een rondje oeverloos geneuzel. De poging om namen te onthouden had ik een hele tijd geleden al opgegeven. Lila zou die moeite nooit hebben gedaan, en ik was niet van plan er veel energie aan te verspillen als mensen toch alleen maar interesse hadden in de macht die achter mijn VII schuilging. Ze moesten eens weten wat er echt onder die VII zat.

'Wil je nog iets te drinken?' vroeg Knox, ondanks het feit dat ik nog een vol glas champagne vasthield.

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, maar als je me een van die hapjes in bladerdeeg kunt bezorgen...'

Pang.

Er klonk een knal, en ineens was ik niet langer in staat tot helder nadenken. Ik zag alleen nog bloedrood tegen een witte achter-

grond, een scherp contrast dat niet uit mijn hoofd wilde verdwijnen, hoezeer ik ook mijn best deed het beeld te blokkeren.

Pang.

Ik zag het weer voor me: Augusta's lichaam dat helemaal slap werd, bloed dat een plas om haar heen vormde op het tapijt.

Pang.

Ik voelde het koude metaal van een pistool weer in mijn hand, zoals toen ik de trekker overhaalde, keer op keer op keer, omdat ik wist dat als ik dat niet deed, Augusta Benjy zou vermoorden.

Pang.

'Lila? Lila,' zei Knox, de tweede keer met meer nadruk.

Zijn stem bereikte me als door een dikke mist. Ik opende voorzichtig mijn ogen. Hij stond een paar centimeter van me vandaan, maar leek heel ver weg, en zijn gezicht was wazig. Ik voelde de aanwezigheid van anderen, maar het doffe gesuis in mijn oren maakte het me onmogelijk om te horen wat er werd gezegd.

'Het is maar vuurwerk,' zei Knox, zijn adem warm tegen mijn wang terwijl hij met zijn handen mijn schouders vastpakte. Vanuit de marmeren vloer onder mij kroop de kou omhoog door mijn jurkje, en het duurde even voordat ik besepte dat ik op de grond zat. 'Zie je wel? Kijk maar eens die kant op.'

Ik draaide me half om tijdens de volgende knal. Instinctief dook ik opnieuw ineem, maar Knox' handen bleven stevig liggen. Felle, kleurige flitsen verlichtten de grote balzaal, en ik moest een paar keer met mijn ogen knipperen voordat mijn gezichtsveld voldoende was opgeklaard om elk vuurwerkeffect te kunnen zien door de kamerhoge ramen.

Vuurwerk. Het was maar vuurwerk; geen pistoolschoten.

Niemand was in gevaar – behalve Knox als hij me niet gauw losliet.

‘Het gaat wel weer,’ mompelde ik terwijl ik hem van me af duwde.

Hij deed een stap naar achteren, en op dat moment zag ik het groepje mensen pas dat dicht op elkaar in een cirkel om ons heen was komen staan. Iedereen staarde me ongegeneerd aan. Ze negeerden het vuurwerkspektakel en concentreerden zich op mij. Fijn. Ik was niet alleen ingestort, maar had dat ook nog eens gedaan ten overstaan van de machtigste, hoogste rangen van de maatschappij.

‘Ik...’ begon ik, koortsachtig zoekend naar een excuus. Maar een bekende stem drong door de menigte heen en onderbrak mijn gedachten.

‘Lila!’ Benjy wurmde zich tussen minister Bradley en diens dochter met de opengezakte mond door en gleed over de vloer naar me toe om naast me neer te knielen. Zodra ik zijn warmte voelde, verslapt de knoop in mijn binnenste iets. ‘Is alles wel in orde met je? Je gilde.’ Zijn blauwe ogen stonden groot en bezorgd, en zijn korte rode haar zat door de war. Hij wilde zijn hand uitsteken om die langs mijn gezicht te bewegen, net als Knox kort ervoor had gedaan, maar liet hem op een centimeter afstand in de lucht hangen. Er staarden veel te veel mensen naar ons. Hoe bezorgd hij ook was, hij mocht me niet verraden. Hij mocht óns niet verraden.

‘Ja, het gaat wel weer. Echt waar,’ zei ik. Mijn wangen gloeiden en ik krabbelde weer overeind, zonder aandacht te schenken aan het knikken van mijn knieën. Verjaardagsfeestje of niet, ik moest hier weg. ‘Ik... Ik ben gewoon vergeten te eten, dat is alles.’

‘Iedereen naar achteren,’ zei Knox tegen de mensen, die hij vervolgens de andere kant op leidde. ‘Geef haar even de ruimte. Benjy, breng haar naar mijn suite. Ik kom zo.’

Benjy sloeg zijn arm om me heen en ik wierp Knox een dankbare blik toe. Beseffend dat iedereen naar ons staarde, liet ik me door

Benjy meevoeren naar de uitgang, terwijl het geknal van het vuurwerk vanuit de tuin naar boven echode. Bij elke knal liep er een nieuwe rilling over mijn rug.

Dit was niet normaal. Zo had ik nog nooit gereageerd, en het was nu al weken geleden dat ik Augusta had gedood. En dat had ik heus niet in koelen bloede gedaan, of zo. Ze had erom gevraagd na wat ze Benjy en mij had aangedaan, na wat ze haar bloedeigen familie had aangedaan met haar poging haar dochter en kleindochter te vermoorden, maar blijkbaar had mijn geweten geen boodschap aan logica.

Bovendien had ik met die actie weinig bereikt. De dood van Augusta had mij weinig opgeleverd, maar Daxton was nu helemaal bevrijd van enige beperkende invloed, en dat bracht ons allemaal in groot gevaar. Als je het mij vraagt, was dat het ergste van alles. Door die trekker over te halen, had ik op de korte termijn Benjy's leven gered, maar op de lange termijn lag de dood voor ons allebei op de loer, om het minste of geringste.

Daxton stond ons op te wachten bij de dubbele deuren, zijn armen over elkaar geslagen terwijl hij me met een gespeelde blik van bezorgdheid aankeek. 'Het spijt me ontzettend, lieverd,' zei hij, mijn vrije hand pakkend. Ik deed extra mijn best mijn bezwete handpalm aan de zijne af te vegen. 'Ik heb er niet bij nagedacht. Na alles wat jij hebt meegemaakt –'

'Het gaat wel weer,' zei ik, nu voor de derde keer. 'Ik moet gewoon eventjes gaan zitten.'

'Ik weet zeker dat jouw... vriend je daar wel bij wil assisteren.' Hij nam Benjy van top tot teen op.

Ik voelde een withete vlaag van woede opkomen. Augusta mocht dan achter de schermen aan de touwtjes hebben getrokken, maar Daxton was nog steeds degene met alle macht.